



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Vítém Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, č. j. 2 Cad 6/2007 - 42,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 952 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2007/4801 - 212, a ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2007/4802 - 212.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2007/4801 - 212, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 8. 1. 2007, č. j. KUOK 1478/2007, kterým nebyla povolena obnova řízení ve věci námítky podjatosti podané podle ust. § 89 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2007/4802 - 212, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí,

ze dne 8. 1. 2007, č. j. KUOK 1479/2007, kterým bylo rozhodnuto o nepovolení obnovy řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 11. 12. 2006, č. j. KUOK 122674/2006.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 9. 2007, č. j. 2 Cad 6/2007 - 42, žalobu napadající rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2007/4801 - 212, a ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2007/4802 - 212, zamítl. V odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k zamítnutí žaloby soud uvedl, že v obou případech návrh na povolení obnovy řízení žalobce podal pouze z obecných důvodů, aniž by uvedl rozhodné skutečnosti, pro které lze obnovu řízení povolit, a proto byl vyzván k doplnění tohoto návrhu tak, aby obsahoval náležitosti podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a byl řádně poučen o následcích, pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě. Vzhledem k tomu, že žalobce v žádném ze dvou shora uvedených případů na výzvu nereagoval a návrh nedoplňoval, nedoložil svá tvrzení a ani nedoložil, že by došlo k některému z porušení nebo k některé ze skutečností uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu, Krajský úřad Olomouckého kraje svým rozhodnutím ze dne ze dne 8. 1. 2007, č. j. KUOK 1478/2007, a ze dne 8. 1. 2007, č. j. KUOK 1479/2007, návrh na povolení obnovy řízení zamítl. Soud proto v tomto ohledu uzavřel, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2007/4801 - 212, a ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2007/4802 - 212, jako nedůvodnou zamítl.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu podáním téměř nečitelného obsahu, v němž namítl zmatečnost rozhodnutí soudu spočívající v tom, že rozsudek byl vynesen v nepřítomnosti žalobce a rozhodoval soudce, který byl z projednávání a rozhodování věci vyloučen. Stěžovatel dodal, že mu bylo odepráno právo na zabezpečení ve stavu hmotné nouze a podotkl, že u soudu probíhá řízení o 80 žalobách, které nebyly spojeny ke společnému projednání. Stěžovatel doplnil, že soud porušil ustanovení čl. 3, čl. 4, čl. 10, čl. 96 odst. 1 a 2 Ústavy, čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1, čl. 36 odst. 2, 3 a 4, čl. 37 odst. 3, čl. 30 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, § 39 odst. 1, § 64 a § 8 odst. 1 s. ř. s., § 103 a § 83 odst. 1 o. s. ř. Stěžovatel požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 2. 2008 ustanovený advokát stěžovatele nad to uvedl, že žalovaný, obdobně jako správní orgány v předcházejících řízeních, věc nesprávně posoudil a řádně se jí nezabýval. Stěžovatel se nachází od listopadu 2003 ve stavu hmotné nouze, a proto má nárok na dávku sociální péče v souladu se zákonem č. 482/1991 Sb. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, č. j. 2 Cad 6/2007 - 42, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Žalobou

napadená rozhodnutí se týkala návrhu na povolení obnovy řízení v pravomocně ukončených věcech. Jak správně uvedl již městský soud, protože v případě věci ukončené rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 8. 1. 2007, č. j. KUOK 1478/2007, a ze dne 8. 1. 2007, č. j. KUOK 1479/2007, stěžovatel svůj obecný a nekonkrétní návrh na povolení obnovy ve věci pravomocných rozhodnutí vzdor výzvě a poučení, náležitým způsobem nedoplnil, správní orgány nijak nepochybily, když návrh na povolení obnovy řízení zamítly. Podle Nejvyššího správního soudu městský soud správně posoudil právní otázku, neboť k povolení obnovy řízení nebyly zjištěny a prokázány zákonné důvody.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Stěžovatel v tomto ohledu namítá, že správní orgány nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když zamítly jeho žádost o poskytnutí sociálních dávek, neboť je od listopadu 2003 ve stavu hmotné nouze a na dávky má proto nárok. Jak již uvedl městský soud, vzhledem k tomu, že stěžovatel neposkytl řádnou součinnost k tomu, aby odůvodnil a konkretizoval důvody obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 8. 1. 2007, č. j. KUOK 1478/2007, a ze dne 8. 1. 2007, č. j. KUOK 1479/2007, správní orgány proto jeho návrhu nemohly vyhovět. Nejvyšší správní soud proto neshledal, obdobně jako to již neshledal městský soud, že by v řízení před žalovaným byla porušena stěžovatelova procesní práva a ustanovení o řízení před správními orgány. Pokud stěžovatel odkazoval, a to bez jakékoliv konkretizace či upřesnění na jednotlivá ustanovení Ústavy, Listiny základních práv a svobod, s. ř. s. či o. s. ř., pak z jejich pouhého výčtu nelze nijak dovodit, zda k jejich tvrzenému porušení došlo či nikoliv a námitka jejich porušení je proto nedůvodná.

Třetím okruhem námitek stěžovatele odpovídajícím důvodům podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bylo přesvědčení stěžovatele, že řízení před soudem bylo zmatečné, neboť ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Nejvyšší správní soud rovněž ani tuto námitku neshledává důvodnou. Stěžovatel v ní bez jakékoli bližší konkretizace - toliko s odkazem, že uvedený soudce již rozhodoval v jiných věcech žalobce, namítá, že soudce městského soudu byl z projednávání a rozhodování jeho věci vyloučen, neuvádí však žádné konkrétní důvody, proč by tomu tak být mělo. Vzhledem k tomu, že tato námitka postrádá bližší a náležité odůvodnění a důvody nebyly Nejvyšším správním soudem shledány, nemohla být shledána důvodnou.

Další stížnostní námitkou stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvodem kasační stížnosti podle stěžovatele v tomto ohledu je skutečnost, že soud rozhodl v jeho nepřítomnosti. Nejvyšší správní soud neshledal jako jinou vadu řízení, že soud rozhodl ve stěžovatelově nepřítomnosti. V soudním spisu na č. l. 34 je založen přípis ze dne 19. 9. 2006 ve věci omluvy z jednání nařízeného na den 26. 9. 2006 z důvodu kolize jednání nařízeného u Okresního soudu Plzeň – město, jehož se účastní ustanovený zástupce žalobce a sám žalobce se k jednání dostavit nemůže z finančních důvodů. Právo na veřejné projednání nebylo žalobci odepřeno vzhledem k tomu, že ve věci bylo nařízeno jednání, z něhož se omluvil jak zástupce

stěžovatele, tak stěžovatel, přičemž o odročení jednání žádáno nebylo. Městský soud v Praze nepochybil, když ve věci rozhodl po nařízení jednání bez přítomnosti stěžovatele a jeho zástupce.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 6/2007 - 56 ze dne 26. 11. 2007 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát.; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce k výzvě Nejvyššího správního soudu nevyčíslil náklady právního zastoupení stěžovatele, a proto bylo rozhodnuto o odměně advokáta podle obsahu spisu. Nejvyšší správní soud přiznal advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi, odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby po 500 Kč, a to za doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 2. 2008 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 152 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 952 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu